ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Miloslava Výborného a soudců Mgr. Davida Hipšra a JUDr. Petra Mikeše, Ph.D., v právní věci žalobce: **I. Š.**, zast. Mgr. Jaroslavem Topolem, advokátem se sídlem Na Zlatnici 301/2, Praha 4, proti žalovanému: **Krajský úřad Moravskoslezského kraje**, se sídlem 28. října 117, Ostrava, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 3. 2. 2017, čj. MSK 20029/2017, sp. zn. DSH/33551/2016/Sru, v řízení o kasační stížnosti žalobce, proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 31. 8. 2017, čj. 18 A 10/2017-28,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá**.

II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Rozhodnutím Magistrátu města Ostravy ze dne 11. 10. 2016, čj. SMO/392183/16/DSČ/Moh, byl žalobce uznán vinným z přestupku podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (dále jen „zákon o silničním provozu"), kterého se dopustil tím, že *„dne 23.05.2016 kolem 08:25 hod., v Ostravě-Porubě, po ulici Bedřicha Nikodéma, od ulice Opavská, směrem ke kruhovému objezdu ulice 17. listopadu, řídil motorové vozidlo tov. zn. VW Transporter, RZ X, aniž byl za jízdy připoután bezpečnostním pásem na sedadle tímto povinně vybaveném Tímto svým jednáním porušil z nedbalosti ustanovení § 6 odst. 1 písm. a) zákona o silničním provozu (...)"* Žalobci byla za uvedený přestupek uložena pokuta ve výši 1 500 Kč a byla mu stanovena povinnost nahradit náklady správního řízení. Odvolání proti tomuto

rozhodnutí bylo shora specifikovaným rozhodnutím žalovaného zamítnuto a napadené rozhodnutí bylo potvrzeno.

[2] Žalobu proti rozhodnutí žalovaného shledal krajský soud nedůvodnou. Žalobce nepopíral, že bezpečností pás nepoužil, ani netvrdil, že by vozidlo nebylo bezpečnostním pásem vybaveno. K žalobní argumentaci, podle které měl žalobce zdravotní potíže, neboť si před jízdou v posilovně přivodil úraz v oblasti levého ramene, levé klíční kosti a vrchní části levé části hrudníku, krajský soud uvedl, že se nejednalo o nenadálé zdravotní potíže ve smyslu § 6 odst. 6 zákona o silničním provozu, neboť takovéto potíže by musely vzniknout za jízdy. Žalobce se také zcela nelogicky o zranění nezmínil hned při sepisování oznámení přestupku. Krajský soud zhlédl záznam ze zadní kamery služebního vozidla a zjistil, že žalobce poté, co byl policejní hlídkou vyzván k předložení dokladů, opakovaně plynule a bez problémů zvedal obě ruce do úrovně nad hlavu za účelem vynětí těchto dokladů z prostoru umístěného nad sedadlem řidiče a poté ruce bez jakékoliv známky omezení v pohybu spustil dolů a doklady předal policistovi. Tvrzení žalobce o úrazu a předložený záznam o úrazu proto krajský soud považoval za nevěrohodné. Žádnou pro žalobce příznivější právní úpravu krajský soud neshledal. Materiální stránka přestupku byla neplněna. Naplnění subjektivní stránky přestupku správní orgány odůvodnily dostatečně.

II. Obsah kasační stížnosti

[3] Proti rozsudku krajského soudu podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) kasační stížnost.

[4] Stěžovatel označil jako irelevantní úvahu krajského soudu, podle které jsou žalobní námitky, týkající se povinného vybavení sedadla bezpečnostním pásem, nedůvodné. Správní orgán je povinen ve výroku a odůvodnění uvést všechna právní ustanovení, podle kterých rozhodoval.

[5] Stěžovatel poukázal na to, že při projednávání žaloby nabyl účinnosti zákon č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, kterým bylo nově kodifikováno správní trestání. Krajský soud se však s touto zásadní skutečností nijak nevypořádal. Podle žalobce je tento zákon pro něj příznivější, neboť stanovuje nová zákonná kritéria, umožňuje též uložení sankce pod spodní hranicí sankční sazby atp.

[6] Stěžovatel nesouhlasil s posouzením materiální stránky přestupku krajským soudem, neboť žalovaný se pouze ztotožnil se závěrem prvostupňového správního orgánu, což krajský soud aproboval a následně sám pouze zopakoval úvahy správních orgánů a ztotožnil se s nimi.

[7] Stěžovatel vytkl krajskému soudu, že se nevypořádal s žalobní námitkou, podle které jede-li řidič sám, ohrožuje pouze sebe, a je proto absurdní takové jednání trestat. Stěžovatel dodal, že je právem každé osoby rozhodnout se, zda se bude chránit bezpečnostním pásem či nikoliv, pokud tím nikoho jiného reálně neohrožuje.

[8] Podle stěžovatele krajský soud pouze zopakoval, co k zavinění uvedl správní orgán, a uzavřel, že takové odůvodnění je dostatečné. Podle stěžovatele krajský soud jen negoval žalobní námitku, aniž by tuto svou úvahu více odůvodnil

[9] Závěrem stěžovatel uvedl, že „*krajský soud nesmyslně smíchal do sebe několik žalobních námitek*“.

[10] Stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil krajskému soudu k dalšímu řízení.

[11] Žalovaný se ke kasační stížnosti nevyjádřil.

III. Právní hodnocení Nejvyššího správního soudu

[12] Nejvyšší správní soud nenalezl žádné formální vady či překážky projednatelnosti kasační stížnosti, a proto přezkoumal jí napadený rozsudek krajského soudu v rozsahu a v rámci kasační stížností uplatněných důvodů, zkoumaje přitom, zda napadené rozhodnutí či jemu předcházející řízení netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti [§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.].

[13] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval námitkou týkající se neuplatnění pro stěžovatele údajně příznivější právní úpravy podle zákon č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich. Její důvodnost by totiž postačovala ke zrušení napadaného rozsudku. Ke změně zákona, která nabyla účinnosti až po právní moci rozhodnutí správního orgánu o přestupku a která je pro pachatele tohoto deliktu z hlediska vymezení dané skutkové podstaty příznivější, musí správní soudy v řízení o žalobě proti tomuto rozhodnutí správního orgánu přihlížet z úřední povinnosti (srov. usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 16. 11. 2016, čj. 5 As 104/2013-46, publ. pod č. 3528/2017 Sb. NSS).

[14] Stěžovatel v kasační stížnosti neuvedl, v čem konkrétné měla pro něj příznivější právní úprava spočívat. Nejvyšší správní soud shledal, že rozmezí výše pokuty, kterou lze fyzické osobě za přestupek podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu uložit, se od spáchání přestupku do vydání tohoto rozsudku nezměnilo. Ke stěžovatelovu argumentu, že zákon č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, umožňuje uložení sankce pod spodní hranicí sankční sazby, Nejvyšší správní soud uvádí, že zákonodárce při přijímání nové právní úpravy stanovil toliko možnost mimořádného snížení výměry pokuty za zákonem předvídaných podmínek. Nejedná se o přijetí příznivější právní úpravy, neboť správní orgány rozhodovaly v mezích stanovených zákonem; bylo na jejich uvážení, jakou sankci na základě podkladů vyplývajících ze spisu v zákonem stanoveném rozmezí stěžovateli udělí (srov. rozsudek NSS ze dne 25. 4. 2018, čj. 8 As 201/2017-41).

[15] Materiální stránkou přestupku spočívajícího v nepřipoutání se bezpečnostním pásem za jízdy se Nejvyšší správní soud již zabýval; v rozsudku ze dne 4. 5. 2017, čj. 10 As 318/2016-46, uvedl: „*Každopádně NSS stěžovatele ubezpečuje, že materiální stránku přestupku naplnil. Nerespektoval-li stěžovatel povinnost použít za jízdy bezpečnostní pás a naplnil-li tím formální znaky skutkové podstaty přestupku [§ 6 odst. 1 písm. a) zákona o silničním provozu], je zásadně naplněn i znak materiální, ledaže by existovaly zvláštní okolnosti případu, jež by nebezpečnost příslušného jednání snižovaly natolik, že by materiální znak naplněn nebyl (srov. rozsudek NSS ze dne 19. 4. 2012, čj. 7 As 137/2011-52). Takové zvláštní okolnosti NSS neshledal. Smyslem zákona o silničním provozu je zajištění větší bezpečnosti účastníků silničního provozu. Povinnosti uložené tímto zákonem nelze vnímat jen*

z pohledu újmy, která může hrozit jiným účastníkům silničního provozu, jak činí stěžovatel. To, že stěžovatel jel pomalu, nebo že jel v motorovém vozidle sám, není podstatné. NSS opakuje, že řidič se musí připoutat již před začátkem jízdy, resp. od okamžiku, kdy uvede vozidlo do pohybu vpřed, až do ukončení jízdy (srov. rozsudek NSS ze dne 18. 7. 2007, čj. 1 As 24/2006-86).“

[16] Ani v souzeném případě Nejvyšší správní soud neshledal zvláštní okolnosti případu, jež by nebezpečnost stěžovatelova jednání snižovaly natolik, že by materiální znak naplněn nebyl. Nadto v řízení před správními orgány a před krajským soudem sice stěžovatel tvrdil, že měl zdravotní potíže, pravdivost tohoto tvrzení však krajský soud zpochybnil, proti čemuž stěžovatel v kasační stížnosti ničeho nenamítal. Krajský soud vypořádal žalobní námitku, týkající se materiální stránky přestupku, dostatečně, ztotožnil se totiž s posouzením správních orgánů a uvedl i vlastní úvahu, podle které *„žalobce nepoužitím bezpečnostního pásu za jízdy zákonnou povinnost porušil a je lhostejné, že v době jízdy ve vozidle nebyla žádná další osoba. Porušením této povinnosti dané zákonem o silničním provozu mohlo dojít k ohrožení zdraví a života žalobce, jakož i dalších účastníků případné dopravní nehody.“* Tím krajský soud vypořádal i žalobní námitku, podle které jede-li řidič sám, ohrožuje pouze sebe. To, že je tato okolnost nepodstatná, judikoval i Nejvyšší správní soud v citovaném rozsudku.

[17] Správní orgán v rozhodnutí o přestupku uvedl, že stěžovatel porušil § 6 odst. 1 písm. a) zákona o silničním provozu. Podle tohoto ustanovení *je [ř]idič motorového vozidla (...) povinen a) být za jízdy připoután na sedadle bezpečnostním pásem, pokud jím je sedadlo povinně vybaveno podle zvláštního právního předpisu.*

[18] Výrok rozhodnutí o přestupku, podobně jako rozsudku, jímž je obžalovaný uznán vinným z trestného činu, se skládá ze skutkové věty a právní věty. *„Právní věta podřazuje skutková zjištění pod zákonnou terminologii. Jde vlastně o vyjádření skutkových zjištění v právních pojmech a institutech.“* (Šámal, P. a kol.: Trestní řád. Komentář. 7. vydání. Praha: C. H. Beck, 2013, s. 1664-1676, online komentář). Podle Nejvyššího správního soudu plně postačovalo, uvedl-li správní orgán ve výroku prvostupňového správního rozhodnutí, které ustanovení zákona o silničním provozu stěžovatel porušil. Z odůvodnění prvostupňového správního rozhodnutí je totiž zřejmé, že správní orgán neměl pochyby o tom, že sedadlo bylo povinně vybaveno bezpečnostním pásem; proti tomu stěžovatel nevznesl žádnou odvolací námitku.

[19] Krajský soud při vypořádání žalobní námitky, týkající se podle stěžovatele nedostatečného odůvodnění závěrů o naplnění subjektivní stránky přestupku správními orgány, uvedl, jak se správní orgány se zaviněním vypořádaly, a konstatoval, že takové vypořádání považuje za dostatečné. Podle Nejvyššího správního soudu tím reagoval krajský soud na žalobní námitku adekvátně. Svým odůvodněním vyvrátil žalobní námitku, podle které správní orgány jen citovaly zákonnou normu. Také argumentaci krajského soudu, podle které *„již ze spisové dokumentace vyplynulo, že žalobce nepopíral, že bezpečnostním pásem připoután nebyl, či že by o této povinnosti nevěděl. Pakliže v řízení oponoval tím, že bezpečnostní pás nepoužil ze zdravotních důvodů, tato skutečnost prokázána nebyla.“* považuje Nejvyšší správní soud za dostačující vypořádání žalobních námitek, které se týkaly kvalifikace jeho jednání jako jednání zaviněného z nedbalosti. Správní orgány se při rozhodování dostatečně zabývaly subjektivní stránkou stěžovatelem spáchaného přestupku a krajský soud jejich závěry po právu shledal přezkoumatelnými.

IV. Závěr a náklady řízení

[20] Pro uvedené dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost je nedůvodná, a proto ji podle § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl. O věci přitom rozhodl bez jednání postupem podle § 109 odst. 2 s. ř. s.

[21] O náhradě nákladů řízení rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému v řízení o kasační stížnosti žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly, a proto mu soud náhradu nákladů nepřiznal.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 12. června 2018

JUDr. Miloslav Výborný
předseda senátu